

Erasmus - diferente culturale

In colaborare cu Alexandra Stroescu
Tuesday, 28 April 2009

Am fost în vacanța de Paști acasă. Nespuse de bine. Aveam deja două luni în Belgia, ca și Erasmus. Numai ajuns acasă mi-am dat seama de diferențele dintre țări. Atunci când am ajuns în Belgia, nu au fost atât de evidente. Nu vreau să spun că sunt diferențe - nici izbitoare, nici foarte multe. Dar interesante și... bizare, dacă pot spune așa. Prima chestie de care m-am poticnit a fost pupatul. Și anume am ajuns în Constanța, după un drum de vreo 7h, cu tot cu avion și mașină, și prima persoană pe care o văd e un vecin de la parter cu care mă jucam în spatele blocului când eram mic. Și cu care nu am avut vreo conversație mai lungă decât «Salut! Ce faci? Bine. Tu? Și eu. De la plac / coal / chef.» vreodată. Și mă trezesc că mă duc să pup. Pe obrazul stâng, întrebându-l ce mai face. Pentru că așa fac belgienii. Nu știu dacă e obicei, dar în România, pe lângă faptul că pupăm de două ori, începem și cu obrazul drept. Cel puțin eu cu prietenii mă sincronizez. Ei bine, când m-am întors din Belgia i-am pupat pe toți pe gură, din simplul motiv că începem cu obrazul stâng. Și trebuia cu dreptul. Mda.

O altă chestie faină e că aici și băieții se pupă între ei: Diferențelor de vârstă. Și belgienii au coclari lor, care se numesc «barakis» - un soi de țărâni care pocesc limba franceză. Mai există și specimenul «curea D&G mare și tricou bătut în pantaloni, să se vadă cureaua». Dar parcă au ceva ce nu te lasă să îi bagi în aceeași tagmă cu alții. Poate pentru că sunt străini. Atunci cum e românul și de respectuos față de străini. Ei bine, la ce preconcepții au unii dintre europeni despre români, comparându-ne pe noi cu ei suntem tari, credeci-mă pe cuvânt. Avem și biciunile și «penibilismele» noastre, dar avem și ce ne mândri. Cred că sunt puțin subiectiv, mă aflu într-o stare antisocială, stau încuiat în cameră și nu am chef să văd și să aud pe nimeni. De aici rezultă că îi vorbesc de rușii belgieni. Un prieten de familie care locuiește de 15 ani în Belgia mi-a spus că sunt un popor deprimat și deprimant. Pentru că au o climă nasoală și multe griji. Mi se pare ciudat să fie clima o cauză atât de importantă, dar nu e exclusiv să fie adevărat. Nu mă pot pronunța cu adevărat aici, pentru că eu am cunoscut în mare parte studenți. Care sunt sociabili, ceva mai deschiși ca noi și gata oricând să te ajute. Par puțin reticenti la început, am avut și reacții «Ha, ha, elle vient de Roumanie!» la «Ea e noua voastră colegă Erasmus». În ceea ce privește caracterul oamenilor, m-am învățat mai mult printre oamenii pe care vi-i-am prezentat în primul articol, unde belgienii sunt minoritari. Așteptările sociale nu mi-au fost în totalitate împlinite. Dacă aș scrie din nou primul articol, ar ieși cu totul altceva. Străduindu-mă să ies din mediul meu obișnuit de viață, să încep ceva nou și să mă autodescoper, am sperat la oameni deschiși, care să nu te judece, care să nu fie ipocriti. La început a fost încredere și prietenie. Dar când calci strâmb nimeni nu îți e prieten decât atunci când este singur cu tine. Singuri nu te judecă, doar se bucură de tine cu ceva mai prejos decât ei. Apoi te judecă în grup. Poate că așa sunt oamenii. Revin cu Interesting facts despre belgieni și precuri de Europa ;) À bientôt!